

Sygn. akt II NSNc 155/23

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Elżbieta Karska

Joanna Rebisz-Wojtala (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z powództwa Gminy Miasta J. – Miejskiego Zarządu Nieruchomości Komunalnych

przeciwko M. F., D. K., B. F.

o eksmisję z lokalu mieszkalnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 marca 2023 r.

skargi nadzwyczajnej wniesionej przez Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu Rejonowego w Jaworznie z 21 maja 2009 r., sygn. akt I C 109/09:

- 1. odrzuca skargę nadzwyczajną;**
- 2. znosi wzajemnie koszty postępowania wywołanego wniesieniem skargi nadzwyczajnej.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 maja 2009 r. Sąd Rejonowy w Jaworznie, sygn. I C 109/09, w sprawie z powództwa Gminy Miasta J. działającej przez Miejski Zarząd Nieruchomości Komunalnych w J. przeciwko M. F. oraz małoletnim D. K. i B. F., reprezentowanym przez matkę M. F., o eksmisję z lokalu mieszkalnego, w pkt. I.1. nakazał wszystkim pozwany opuszczenie i opróżnienie lokalu mieszkalnego wraz z przynależnościami położonego w J. przy ulicy [...], w pkt. I.2. orzekł, że pozwany przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego, a także w pkt. I.3. wstrzymał wykonanie eksmisji do czasu złożenia tym pozwany

przez Gminę Miasta J. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Ponadto w pkt. II Sąd Rejonowy zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 320 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W dniu 27 września 2021 r. Prokurator Generalny (dalej również: „skarżący”) na podstawie art. 89 § 1 i 2 w zw. z art. 115 § 1 i § 1a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. 2021, poz. 154 ze zm., dalej: „u.SN”), wniósł do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Rejonowego w Jaworznie skargę nadzwyczajną od wyroku Sądu Rejonowego w Jaworznie z 21 maja 2009 r., I C 109/09 z uwagi na konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, poprzez zagwarantowanie zasad, wolności i praw człowieka i obywatela, określonych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. 1997, nr 78, poz. 486 ze zm.), takich jak zasada zaufania do prawa oraz prawa do odpowiednio ukształtowanej procedury sądowej, zgodnie z wymogami określonymi przez art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, jako sprawiedliwości proceduralnej, zaskarżając go w części dotyczącej D. K..

Skarżący, na zasadzie art. 89 § 1 pkt 1 i pkt 2 u.SN zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie, określonych w Konstytucji RP: zasady ochrony zaufania jednostki do państwa i zasady sprawiedliwości społecznej, będących pochodnymi zasady demokratycznego państwa, wynikającej z art. 2 Konstytucji RP oraz prawa do sądu jako prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy wyrażonej w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, polegające na niewyjaśnieniu przez Sąd Rejonowy w Jaworznie wszystkich okoliczności sprawy mających wpływ na rozstrzygnięcie, a zwłaszcza poprzez nie odniesienie się do statusu D. K., jako lokatora w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów mieszkaniowym, zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn. Dz.U. 2005, nr 31, poz. 266 z późn. zm., dalej: „u.o.p.l”), podczas gdy Sąd uzyskał informację, iż przebywa ona w pieczy zastępczej u B. K., co w konsekwencji uniemożliwiło realizację zasady prawdy materialnej i właściwą realizację uprawnień uczestników postępowania oraz poprzez wydanie przez Sąd Rejonowy w Jaworznie niesłusznego wobec

małoletniej D. K. nakazu eksmisji z mieszkania, położonego w J. przy ul. [...], w którym nie zamieszkiwała, co spowodowało, że wydane orzeczenie nie gwarantowało jej bezpieczeństwa prawnego i w efekcie doszło do niesłusznego egzekwowania od wnioskodawczynie należności egzekucyjnych wynikających z tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Jaworznie, wydanego 21 maja 2009 r, w sprawie I C 109/09;

2. rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 11 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 1 u.o.p.l. w zw. z art. 222 § 1 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że pozwana D. K. posiada w sprawie legitymację bierną, podczas gdy nigdy nie zamieszkiwała ona we wskazanym lokalu, nie władała nim faktycznie, a jego najemcą była M. F., której na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Jaworznie z 30 września 1998 r., w sprawie III Nsm [...], zostało ograniczone wykonywanie praw rodzicielskich nad córką D. K. poprzez umieszczenie małoletniej w rodzinie zastępczej w osobie babci – B. K.;

3. rażące naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie: art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez wydanie orzeczenia z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, w sytuacji gdy pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a to wskutek nieprzeprowadzenia dowodu z akt sprawy Sądu Rejonowego w Jaworznie, III Nsm [...] oraz przesłuchania w charakterze świadka B. K. , które to dowody miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, ponieważ małoletnia D. K. na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Jaworznie z 30 września 1998 r., wydanego w sprawie III Nsm [...], została umieszczona w rodzinie zastępczej w osobie babki B. K., u której zamieszkiwała w J. przy ul. [...], a zatem nie mogła być lokatorem uprawnionym do używania lokalu w rozumieniu art. 11 ust. 1 u.o.p.l.

Z uwagi na powyższe Prokurator Generalny na podstawie art. 91 § 1 oraz art. 95 pkt 1 u.SN w zw. z art. 388 § 1 k.p.c., wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej małoletniej D. K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jaworznie,

z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania ze skargi nadzwyczajnej;

2. wydanie przez Sąd Rejonowy w Jaworznie postanowienia o wstrzymaniu wykonania zaskarżonego wyroku w części dotyczącej D. K. do czasu ukończenia postępowania ze skargi nadzwyczajnej, z uwagi na grożącą pozwanej niepowetowaną szkodę wynikającą z prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jaworznie – K.D. postępowania egzekucyjnego sygn. Km [...] skierowanego wobec dłużniczki.

Postanowieniem z 17 marca 2022 r. Sąd Rejonowy w Jaworznie, I C 109/09, wstrzymał wykonalność wyroku z 21 maja 2009 r. w nin. sprawie częściowo tj. w zakresie dotyczącym pozwanej D. K. , do czasu zakończenia postępowania wszczętego na skutek skargi nadzwyczajnej od wymienionego wyroku złożonej przez Ministra Sprawiedliwości.

Pismem z 15 października 2021 r., stanowiącym odpowiedź na skargę, powód wniósł o oddalenie skargi nadzwyczajnej oraz zwrot kosztów za postępowanie przed Sądem Najwyższym, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, a w razie uznania, że zachodzą przesłanki z art. 89 § 1 u.SN o wydanie orzeczenia zgodnie z treścią art. 115 u.SN. z uwagi na fakt, że zaskarżone orzeczenie wywołało nieodwracalne skutki prawne w rozumieniu tego przepisu. Ponadto powód wniósł o dopuszczenie zawnioskowanych dowodów na okoliczności wskazane w odpowiedzi na skargę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Przed przystąpieniem do rozpoznania sprawy Sąd Najwyższy wskazuje, że zmianie uległa dotychczasowa sygnatura akt (I NSNc 325/22) i sprawa otrzymała sygnaturę II NSNc 155/23.

2. Skarga nadzwyczajna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia służącym eliminowaniu z obrotu wadliwych, naruszających zasadę demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, orzeczeń sądowych dotyczących konkretnych, zindywidualizowanych podmiotów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2019 r.,

I NSNk 2/19). Konsekwentnie rolą przeprowadzanej przez Sąd Najwyższy kontroli nadzwyczajnej nie jest eliminowanie z obrotu wszelkich wadliwych orzeczeń, a jedynie tych, które godzą w podstawy umowy społecznej będącej fundamentem demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, a zatem dotyczą określonego kształtu relacji pomiędzy jednostką a władzą publiczną (przedmiotowa strona zasady demokratycznego państwa prawnego) lub godności upodmiotowionej jednostki (podmiotowa strona zasady demokratycznego państwa prawnego).

3. Cel skargi nadzwyczajnej, jakim jest wyeliminowanie z obrotu wadliwego orzeczenia może zostać zrealizowany wyłącznie w przypadku zaistnienia jednej z trzech przesłanek szczególnych wskazanych w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN. Podmiot wnoszący skargę musi więc wykazać zaistnienie przynajmniej jednego z uchybień wymienionych w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN. Zaistnienie tego rodzaju uchybienia potwierdza wadliwość zaskarżonego wyroku, a jednocześnie otwiera drogę do badania czy wadliwość ta powinna być usunięta z uwagi na naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Samo zatem zaistnienie przesłanki szczególnej wskazanej w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN nie przesądza o konieczności wyeliminowania z obrotu wadliwego orzeczenia. Wskazać w tym miejscu bowiem należy, że stabilność oraz prawomocność orzeczeń sądowych, a także kształtowanych przez nie stosunków prawnych również jest zasadą konstytucyjną, wywodzoną z prawa do sądu (art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji RP), zaś odstępianie od niej powinno być podyktowane wyjątkowymi względami. Konsekwentnie stwierdzone uchybienia muszą być na tyle poważne, by względ na całokształt zasady wynikającej z art. 2 Konstytucji RP nakazywał ingerencję w powagę rzeczy osądzonej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2020 r., I NSNu 2/20).

Przedstawiony powyżej punkt widzenia potwierdzał wielokrotnie Europejski Trybunał Praw Człowieka (dalej: „ETPCz”) podkreślając, że prawo do rzetelnego procesu musi być interpretowane w świetle zasady rządów prawa, będącej wspólnym dziedzictwem państw – stron Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284 ze zm.). Jednym z fundamentalnych aspektów rządów prawa pozostaje zaś zasada

pewności prawnej, która przewiduje wymóg, by tam, gdzie sądy ostatecznie rozstrzygnęły jakąś kwestię, ich orzeczenie – co do zasady – nie było kwestionowane (zob. np. wyroki ETPCz z: 28 października 1999 r. w sprawie *Brumărescu przeciwko Rumunii*, skarga nr 28342/95, par. 61; 24 lipca 2003 r. w sprawie *Ryabykh przeciwko Rosji*, skarga nr 52854/99, par. 52; 6 października 2011 r. w sprawie *Agrokompleks przeciwko Ukrainie*, skarga nr 23465/03, par. 148).

4. Stosownie do powyższego, przystępując do merytorycznego badania skargi nadzwyczajnej, Sąd Najwyższy w pierwszej kolejności ustala, czy doszło do naruszenia którejs z przesłanek szczególnych określonych w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN i wskazanych w skardze nadzwyczajnej, a jeśli tak, to czy w celu zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej konieczne jest uwzględnienie skargi nadzwyczajnej. *A contrario* samo naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej nie stanowi racji wystarczającej dla usunięcia z obrotu prawnego zaskarżonego orzeczenia. Konstruując art. 89 § 1 u.SN ustawodawca posłużył się zwrotem „o ile”, który uniemożliwia realizację zasadniczego celu instrumentu jakim jest skarga nadzwyczajna, bez zaistnienia okoliczności wskazanych w przesłankach szczególnych, nawet jeśli za powyższym przemawiałyby fundamentalne racje aksjologiczne związane z istotą demokratycznego państwa prawnego.

Z drugiej jednak strony brak naruszenia zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, zamyka drogę do wyeliminowania z obrotu prawnego zaskarżonego orzeczenia, nawet jeśli narusza ono którąś z przesłanek szczególnych, w tym zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji. Celem skargi nadzwyczajnej, jak wskazano w punkcie 2, jest bowiem zapewnienie zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, nie zaś z innymi zasadami, wolnościami lub prawami człowieka określonymi w Konstytucji.

5. Zgodnie z art. 95 pkt 1 u.SN w zakresie nieregulowanym przepisami ustawy o Sądzie Najwyższym do skargi nadzwyczajnej, w tym postępowania w sprawie tej skargi, stosuje się w zakresie spraw cywilnych przepisy ustawy

z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego dotyczące skargi kasacyjnej, z wyłączeniem art. 398⁴ § 2 oraz 398⁹. Stosownie wyłączone zostały przepisy statuujące obowiązek zamieszczenia w skardze wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienia, a także instytucji tzw. przedsądu. Tak wąskie określenie przepisów dotyczących skargi kasacyjnej, które nie znajdują zastosowania w odniesieniu do skargi nadzwyczajnej oraz postępowania w sprawie tej skargi, nie pozostawia wątpliwości, że pozostałe przepisy dotyczące skargi kasacyjnej znajdują zastosowanie. W szczególności wskazać należy art. 398⁴ § 1 k.p.c. określający wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej jako szczególnego środka odwoławczego. Wymagania te mają charakter wad nieusuwalnych i powodują odrzucenie skargi *a limine*. Podkreślić przy tym należy, że warunkiem wystarczającym, a zarazem koniecznym, do odrzucenia skargi jest brak któregokolwiek z jej elementów konstrukcyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 maja 2006 r., III CSK 144/06; 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08).

Zgodnie z powyższym skarga nadzwyczajna powinna zawierać: (1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; (2) przytoczenie podstaw skargi nadzwyczajnej i ich uzasadnienie; (3) wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany.

6. Wniesienie skargi nadzwyczajnej jest dopuszczalne po wyczerpaniu dostępnych środków zaskarżenia (art. 89 § 1 u.SN). Ustawa przewiduje ponadto ściśle określony krąg podmiotów uprawnionych do jej wniesienia (art. 89 § 2 u.SN).

W sprawie nie ulega wątpliwości, że skarga wniesiona została przez legitymowany podmiot, oraz odnosi się do orzeczenia sądu powszechnego kończącego postępowanie w sprawie, które nie może być uchylone lub zmienione w trybie innych środków zaskarżenia. Sąd Najwyższy nie podziela więc zapatrywania powoda na kwestię barku legitymacji do wniesienia skargi nadzwyczajnej w sprawie. Powód wskazał bowiem, że skargę nadzwyczajną w sprawie złożył w imieniu Prokuratora Generalnego jego zastępca R.H. podkreślając równocześnie, że zgodnie z art. 115 § 1a u.SN do wniesienia skargi nadzwyczajnej legitymowany jest wyłącznie Prokurator Generalny.

Na poparcie swojego stanowiska powód przytoczył postanowienie Sądu Najwyższego z 13 stycznia 2016 r. w sprawie V CZ 78/15.

Zauważyć należy, że praktyka dotycząca dopuszczania przed sądami powszechnymi, jak i przed Sądem Najwyższym, prokuratora jako pełnomocnika Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prokuraturę przez pewien czas była rozbieżna. Rozbieżność ta została jednak wyeliminowana uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2019 r., III CZP 101/18, w której Sąd Najwyższy orzekł, że prokurator powszechnej jednostki prokuratury może być pełnomocnikiem procesowym Skarbu Państwa reprezentowanego przez organ właściwej jednostki organizacyjnej prokuratury (art. 87 § 2 w zw. z art. 67 § 2 k.p.c.). W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał m.in.: „że sam Prokurator Generalny, będący jednocześnie przedstawicielem władzy wykonawczej i politycznej, otrzymał od ustawodawcy wiele nieznanych wcześniej w takim rozmiarze uprawnień ustrojowych i procesowych, wpływających nie tylko na bieg karnego postępowania przygotowawczego, które jest główną domeną działania prokuratury, ale także na sposób jej funkcjonowania i działania prokuratorów. Może np. wydawać zarządzenia, wytyczne i polecenia (art. 13 § 1 w związku z art. 34 § 1), zmieniać i uchylać decyzje podległego prokuratora (art. 8), stosować zasadę substytucji i dewolucji (art. 9 § 1 i 2), zwracać prokuratorowi uwagę na piśmie i wytykać uchybienia (art. 7 § 7 pkt 1 i 2), inicjować postępowanie dyscyplinarne przeciwko prokuratorowi (art. 7 § 8) oraz wymierzać prokuratorom kary porządkowe upomnienia (art. 149 § 1). Prokurator Generalny, choć sam nie jest prokuratorem, jest także przełożonym wobec wszystkich prokuratorów powszechnych jednostek prokuratury (art. 13 § 2), bezpośrednim przełożonym Prokuratora Krajowego (art. 31 § 1) oraz przełożonym dyscyplinarnym w stosunku do każdego prokuratora powszechnych jednostek prokuratury. Oznacza to, że może przekazywać swoje uprawnienia, w formie władczej, prokuratorom wszystkich jednostek prokuratury”.

W ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie zaprezentowane wyżej rozumowanie odnosi się w pełnym zakresie również do zagadnienia wnoszenia skargi nadzwyczajnej, czego nadto dowodzi dotychczasowa jednolita praktyka Sądu Najwyższego w postępowaniach w sprawie skargi nadzwyczajnej.

7. Wskazane w punkcie 5 warunki konstrukcyjne skargi nadzwyczajnej nakładają na wnoszącego skargę nadzwyczajną m.in. obowiązek przytoczenia podstaw skargi nadzwyczajnej i ich uzasadnienie. Zważywszy zaś na wskazany w punktach 2-4 cel, a zarazem rolę skargi nadzwyczajnej w systemie prawa, przyjąć należy, że szczególnie istotne jest uzasadnienie przez wnoszącego skargę konieczności wyeliminowania z obrotu prawnego zaskarżonego orzeczenia z uwagi na zapewnienie zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, a zatem wykazanie przesłanki ogólnej skargi nadzwyczajnej.

Uzasadnienie powinno więc w szczególności zawierać wywód wyjaśniający, na czym polegało naruszenie przesłanki ogólnej. Oczywiście przy tym jest, że wnoszący skargę nadzwyczajną winien w sposób rzeczowy przedstawić argumentację prawniczą w celu wykazania konieczności wyeliminowania z obrotu prawnego zaskarżonego orzeczenia z uwagi na zasadę demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Pominięcie, czy też zbyt lakoniczne sygnalizowanie określonych zagadnień w uzasadnieniu skargi nadzwyczajnej skutkuje niemożnością zakwestionowania przez Sąd Najwyższy prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojskowego kończącego postępowanie w sprawie. Zauważyć przy tym należy, że Sąd Najwyższy nie może domniemywać intencji wnoszącego skargę i samodzielnie uzupełniać jej w zakresie argumentacji, czy też konkretyzować zawartych w niej zarzutów. Skarga nadzwyczajna powinna być więc tak zredagowana, żeby nie stwarzała żadnych wątpliwości, zaś intencje wnoszącego skargę winny być wyartykułowane w sposób jednoznaczny. W skardze nadzwyczajnej należy więc sformułować w sposób jednoznaczny podstawy skargi oraz je uzasadnić w taki sposób, aby poszczególne fragmenty uzasadnienia można było połączyć z poszczególnymi zarzutami.

8. Przekładając powyższe na realia rozpatrywanej skargi nadzwyczajnej, stwierdzić należy, że Prokurator Generalny nie dopełnił obowiązku uzasadnienia podstaw skargi w zakresie przesłanki ogólnej.

W uzasadnieniu skargi nadzwyczajnej Prokurator Generalny redakcyjnie wyodrębnił dwie części: „stan faktyczny” oraz „uzasadnienie przesłanki ogólnej

i podstaw skargi nadzwyczajnej”. Wyrażenie, którym posłużył się w celu nazwania drugiej ze wskazanych części sugeruje, iż rozpoczyna się ona prezentacją argumentacji dotyczącej przesłanki ogólnej, a następnie argumentacji dotyczącej przesłanek szczególnych. Faktycznie, w pierwszym zdaniu tej części Prokurator Generalny wskazał wprost: „[w] przedmiotowej sprawie wniesienie skargi nadzwyczajnej jest uzasadnione z uwagi na konieczność zapewnienia zgodności kwestionowanego niniejszą skargą prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej” (k. 15), następnie jednak przeszedł do przesłanek szczególnych, zwłaszcza przesłanki określonej w art. 89 § 1 pkt 1 u.SN, wskazując na opisaną w punkcie 4 metodykę: „wzajemna relacja zachodząca między przesłanką funkcjonalną i przesłankami szczegółowymi wymaga, aby w pierwszej kolejności dokonać oceny zaistnienia podstaw szczególnych, a następnie dopiero dokonać oceny tego, czy ziściła się również przesłanka funkcjonalna” (k. 15).

Zgodnie z powyższym przyjąć należy, że argumentacja zaprezentowana w dalszej części odnosi się do przesłanek szczególnych, po których zaprezentowana zostać powinna argumentacja odnosząca się do przesłanki ogólnej. Faktycznie, skarżący wskazuje wprost: „zgodnie z art. 89 § 1 pkt 1 ww. ustawy przesłanką do wniesienia skargi nadzwyczajnej jest naruszenie przez orzeczenia zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określonych w Konstytucji”.

W kontekście rozpatrywanej skargi istotne jest następne stwierdzenie skarżącego: „Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w art. 2 statuuje zasadę demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. (...) Zasada demokratycznego państwa prawnego wyraża między innymi konieczność zapewnienia obywatelowi pewności co do prawa” (k. 15-16). Konsekwentnie przyjąć należy, że zarzut naruszenia zasady ochrony zaufania jednostki do państwa, pomimo niewątpliwego zakotwiczenia w zasadzie demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, podniesiony został jako zarzut naruszenia przesłanki szczególnej określonej w art. 89 § 1 pkt 1 u.SN i w tym zakresie również uzasadniony. Potwierdza to wprost treść pierwszego

z podniesionych w skardze nadzwyczajnej zarzutów, który *in principio* został sformułowany w sposób następujący: „naruszenia, określonych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej: zasady ochrony zaufania jednostki do państwa i zasady sprawiedliwości społecznej, będących pochodnymi zasady demokratycznego państwa wynikającej z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej” (k. 7). Tym samym przyjąć należy, że znajdujące się we wskazanej części uzasadnienia odwołania do zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej pozostają bez związku z uzasadnieniem przesłanki ogólnej skargi nadzwyczajnej.

Po przedstawieniu argumentacji dotyczącej przesłanek szczególnych skargi nadzwyczajnej skarżący stwierdził: „skarżone orzeczenie jest prawomocne i kończy postępowanie w sprawie. Skorzystanie zatem przez Prokuratora Generalnego z uprawnienia do złożenia skargi nadzwyczajnej pozostaje konieczne dla przywrócenia ładu prawnego, bowiem orzeczenie nie może być uchylone lub zmienione w trybie nadzwyczajnych środków zaskarżenia. (...) Dokonując zatem wyważenia racji, jakie w świetle art. 2 Konstytucji przemawiają za utrzymaniem w mocy prawomocnego wyroku wydanego z naruszeniem m.in. art. 45 Konstytucji oraz z rażącym naruszeniem przepisów prawa, a ogółem racji wynikających z integralnie pojmowanej zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, należy uznać, że uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części będzie proporcjonalnym środkiem pozwalającym zapewnić zgodność decyzji jurysdykcyjnych z art. 2 Konstytucji. Zważywszy na powyższe, wniesienie skargi nadzwyczajnej w niniejszej sprawie należy uznać za uzasadnione” (k. 30-31).

Przytoczone powyżej stwierdzenia z całą pewnością nie realizują obowiązku uzasadnia przesłanki ogólnej. Jak wskazano wyżej, okoliczność wykazania przesłanek szczególnych, nie przekłada się automatycznie na uzasadnienie zaistnienia w sprawie przesłanki ogólnej. Również brak innych aniżeli skarga nadzwyczajna środków zaskarżenia, z uwagi na brak związku logicznego, nie może przekładać się na uznanie wykazania przez skarżącego przesłanki ogólnej.

Z uwagi na powyższą wadę konstrukcyjną skarga nadzwyczajna podlega odrzuceniu *a limine*.

9. Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN odrzucił skargę nadzwyczajną.

O wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN.

ał